І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXIX. Ч. 148. ЦЕНТІВ 12 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 4-го СЕРПНЯ (JULY) 1962 TWO SECTIONS (SECTION 1) No. 148 VOL. LXIX.

МАЛІЮТЬ ВИГЛЯДИ НА ЗМЕНШЕННЯ ПОДАТКІВ В ЦЬОМУ РОЦІ

Вашингтон. — Згідно з останніми подіями та інформаціями з політ. кіл вигляди на можливість зменшення податків у цьому році поважно зменшилися. Відповідні законопроєкти в цій справі є тепер в обидвох палатах Конгресу, Палаті Репрезентантів і Сенаті, зглядно в їх відповідних Комісіях. Конгресмен Вілбур Д. Міллс, демократ з Арканзо, що очолює конгресову Комісію шляхів і засобів, від якої починається розгляд усього бюджетового законодавства, ще досі не зайняв у цій справі становища, хоч і виявив свій „холод". Натомість уже трьох членів сенатської Комісії Фінансів, що розглядає і рекомендує бюджетові справи, виразно заявилися проти зменшення податків у цьому році. Між ними є й голова комісії, сенатор Вілліс Робертсон. Причиною такого холодного відношення законодавців до проблеми зменшення податків уже в цьому році мав би бути загальний теперішній стан і розвиток господарства країни. Головним аргументом прихильників зменшення податків, як також уряду, що піддержує цю акцію, були твердження, що таке зменшення податків поважно причиниться до дальшого розвитку господарства. Тим часом, статистика і обслідування виявляють, що господарство розвивається і без зменшення податків, а в червні цього року — як це повідомив секретар праці Голдберг — кількість затруднених в Америці досягнула рекордової висоти. Таке обслідування, що його перевів Інститут Геллупа, виявляє поважну опозицію публічної опінії проти дальшої заборгованости країни і тим самим проти зменшення податків, що було б рівнозначне із збільшенням бюджетового дефіциту. Опозиція збільшується не так проти самого принципу зменшення податків, як радше проти того, щоб їх зменшувати вже в цьому році. Президент Кеннеді зі свого боку також ще не виявив свого виразного становища в цій справі. В поінформованих колах вважають, що свою опінію він висловить після 10-го серпня, як матиме вже нові дані про розвиток національної економіки в липні. Виявляється бо, що хоч в червні цей розвиток був у багатьох ділянках заохочуючий, то в липні наступили вже поважні зміни і застій, головно в будівництві, що може означати зменшення затруднення та збільшення безробіття. Все ж таки справи зменшення податків ще не можна вважати за перерішену і хоч вигляди на це зменшилися, та новий розвиток може ще вплинути на позитивне рішення Конгресу в цій справі перед закінченням його сесії, яке передбачається на кінець цього місяця.

Голдберг побоюється акції в справі скорочення годин праці

Вашингтон. — Секретар праці Артур Джей. Голдберг в одному інтерв'ю виявив поважне побоювання, що в короткому часі може прийти до наполегливішої акції робітничих юній для скорочення годин праці, що означало б рівночасно збільшення страйків а з цим і припинення економічного розвитку. Натяки на можливість такої акції надходять з різних боків зорганізованого робітничого руху і тепер вони посилюються у зв'язку із деяким збільшенням безробіття в липні, хоч статистика в цій справі ще не опублікована. Вимоги скоротити кількість годин праці робочого тижня були вже й досі частиною вимог зорганізованого робітництва, але вони були більше в „принциповій площині" і їх не обстоювано в умовах при підписуванні контрактів. Ситуація може змінитися в близькому часі і саме цього побоюється секретар праці.

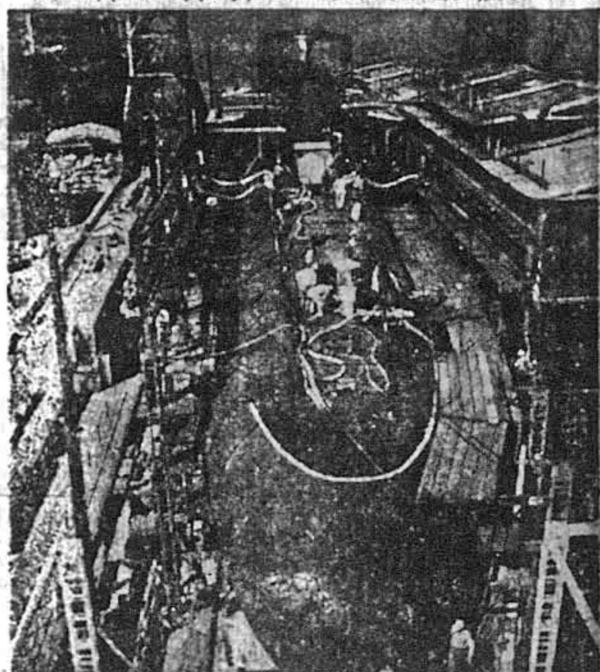
Державні службовці дістануть більші платні

Вашингтон. — Конгресова Комісія апробувала законопроєкт, який передбачає основне збільшення заробітних платень для 1.700.000 федеральних службовців. Платня мала б бути збільшена від 13 відсотків для нижчих урядовців, до 32 відсотків для урядовців на вищих постах. Ці збільшення платні коштували б державній скарбниці понад один більйон долярів впродовж найближчих двох років. Передбачають, що коли б цей закон, апробований комісією, перейшов у Конгресі, то Президент зголосив би проти нього свій спротив.

Редактори інформують Президента про свої поїздки до Совєтів

Вашингтон. — Президент Кеннеді прийняв у четвер, 2-ого серпня, в Білому Домі чотирьох редакторів американських газет та вислухав їх звідомлення про поїздку по Совєтському Союзі впродовж минулих трьох тижнів і про їх розмову з совєтським диктатором Хрущовим. У повідомленні про цю зустріч Президента з редакторами не подано подробиць їх звіту. Після зустрічі з Президентом, редактори, які репрезентували більшу групу видавців і редакторів, що відбула поїздку, розмовляли ще з державним секретарем Раском.

ЩЕ ОДИН ПІДВОДНИЙ ЧОВЕН ТИПУ „ПОЛЯРІС"

Американська підводна фльота збільшилася на ще один атомовий підводний човен типу „Поляріс". На фото — готовий у дорогу „Джеймс Монро", збудований у корабельнях Ньюпорт у Вірджінії.

Конґрес підтримує нові пропозиції уряду в справі атомових випробувань

Вашингтон. — Спільна конгресова Комісія Атомової Енергії, що досі була в найбільшій опозиції проти будь-яких дальших компромісів у розмовах із Совєтами в справі припинення дальших атомових випробувань атомової зброї під міжнародною контролею, дала виразно до зрозуміння, що вона погоджується з тим новим пляном уряду, що його тепер мав би запропонувати амбасадор Дін на конференції в Женеві. Цю апробату виявили законодавці під час довірочного переслухання амбасадора Діна, що відбувалося в Комісії в четвер, 2-го серпня, напередодні виїзду Діна до Женеви.

Дін іде до Женеви з новими пропозиціями для Совєтів у справі роззброєння

Вашингтон. — В четвер 2-го серпня президент Кеннеді рішив вислати до Женеви свого представника в справах роззброєння, амбасадора Артура Діна, уповноваживши його запропонувати Совєтам деякі нові компромісові устійнення для припинення дальших випробувань ядрової зброї. Остаточне рішення в цій справі винесено попереднього дня на конференції в Білому Домі, якою проводив президент Кеннеді. В конференції взяли участь головні військові і політичні дорадники Президента. На пресовій конференції, яка відбулася ще перед нарадами в Білому Домі, президент Кеннеді виразно ствердив, що „головною проблемою" в конференції з совєтськими представниками є справа міжнародної контролі на території Совєтського Союзу. Президент тоді також заявив, що він бачить деякі можливості відповідно зменшити міжнародні контрольні станиці на совєтській території і тим самим з одного боку зменшити страх Москви перед „шпигунством", але рівночасно також запевнити ефектовну контролю проти порушення зобов'язань. По тій лінії, мабуть, іде також компроміс, що його запропонує амбасадор Дін совєтським представникам на роззброєневій конференції в Женеві, в якій беруть участь репрезентанти 17 країн.

Сенатська Комісія починає переслухання в справі „Телстару"

Вашингтон. — Законопроєкт про контрольовану урядом приватну корпорацію, що відала б міжнародною комунікаційною системою при допомозі штучного сателіта Землі „Телстар", опинився нарешті в сенатській Комісії закордонних справ, яка починає в цій справі публічне переслухання. Законопроєкт уже був на пленумі Сенату, але його противники вели проти нього обструкцію та хотіли її продовжувати, погодившись нарешті на передачу цього законопроєкту комісії для дальшої перевірки. Законопроєкт повинен бути повернений назад на пленум Сенату найпізніше до 10-го серпня, але лідер демократичної сенатської більшости, сенатор Менсфілд, висловив переконання, що це станеться ще перед цим реченцем. Противники законопроєкту в його теперішній формі аргументують свою опозицію тим, що законопроєкт давав би монопольні права одній Американській Телефонічній і Телеграфічній Компанії. Сенатор Алберт Гор, демократ з Теннессі, член сенатської комісії, яка розглядає законопроєкт та один з головних його опонентів, висловив надію, що законопроєкт буде в комісії так поправлений, що даватиме урядові можливість контролі міжнародних переговорів для встановлення відповідної корпорації, яка відала б системою міжнародних радіових і телевізійних передач за посередництвом Телстару.

Губернатор і посадник у Джорджії відкидають пропозицію Президента щодо расових розмов

Олбані. — В середу, 1-го серпня, президент Кеннеді, відповідаючи на запити кореспондентів під час пресової конференції про його становище в справі расових суперечностей і демонстрацій в місті Олбані в Джорджії, пропонував спільні розмови для наладнання тих суперечностей, кажучи, що він не бачить причини, чому такі розмови не мали б відбутися між американськими громадянами, коли американські представники конферують в потребі з репрезентантами Совєтського Союзу. Наступного дня, в четвер 2-го серпня, цю пропозицію Президента відкинули однаково, як губернатор Джорджії Ернест Вандівер, так і посадник Олбані Аса Д. Келлі. Посадник заявив: „Ми ніколи не говоритимемо з агітаторами ззовні на тему наших льокальних проблем", а губернатор Вандівер сказав: „Я погоджуюся з міським управлінням Олбані та з його нехіттю сісти і переговорювати у важливих справах з агітаторами ззовні". Обидва вони, посадник і губернатор, обвинувачують „зовнішніх агітаторів" в підбунтовуванні місцевого чорного населення, яке становить приблизно 40 відсотків усіх 58.000 мешканців міста.

ЗДА ліквідують свої чотири ракетні бази у Великій Британії

Лондон. — Британський уряд подав до відома, що З'єдинені Держави Америки зліквідують протягом найближчого року свої чотири бази з ракетами Тор, розташовані на території Великої Британії. Сповістив про це рішення ЗДА британський міністер оборони Пітер Торнікрофт під час сесії Палати Громад в середу 1-го серпня, підкреслюючи, що його прийнято в тісному порозумінні з Великою Британією. Ракета „Тор" має 1.500 миль засягу і вона була однією із перших оперативних американських ракет. Перша база з такими ракетами на терені Великої Британії була побудована в 1958-му році а остання в 1960-му. ЗДА доставили 60 ракет Тор і потрібний для них виряд коштом $188 млн., а Велика Британія подбала про терен для цих баз і про побудову потрібних влаштувань, витрачаючи на це $33 млн. Утримування цих ракет коштувало $3 млн. річно, а платні командування та персоналу досягали суми $10 млн. на рік. В найближчих роках ракети типу Тор стануть уже непотрібні. ЗДА заступають їх куди ефектовнішими ракетами типу „Поляріс", що можуть бути вистрілювані з підводних човнів.

Айзенгавер зустрівся з Аденауером

Бонн, Зах. Німеччина. — Вертаючися із своїх відвідин у Швеції, колишній президент ЗДА Двайт Д. Айзенгавер зупинився в столиці Західньої Німеччини, де — несподівано для нього, багатотисячна юрба населення вітала його овацийно і на залізничому двірці і під час його переїзду вулицями міста. Увечері 2-го серпня ц. р., після відвідин різних місцевостей над Райном, генерал Айзенгавер зустрівся з канцлером Західньої Німеччини Конрадом Аденауером. Відбулася ця зустріч в домі амер. посла Брюстера Морріса, який заступає тепер амбасадора Довлінга. Обидва державні мужі, 71-літній Айзенгавер і 86-літній Аденауер, відбули довші приватні розмови і перед офіційним прийняттям і після нього. Президент Західньої Німеччини Гайнріх Любке запросив ген. Айзенгавера на обід визначений на п'ятницю дня 3-го серпня.

Британський уряд відмовив азилю Собленові і наказав везти його до ЗДА

Лондон. — Велика Британія не згодилася на уділення політичного азилю американському шпигунові д-рові Робертові А. Собленові, який з допомогою спроби самогубства припинив свою депортацію до ЗДА і перебуває в шпиталі однієї з британських в'язниць. Водночас із цим британський уряд доручив ізраїльській летунській лінії Ель Аль, яка привезла Соблена до Лондону, відтранспортувати його далі з Лондону до ЗДА, звідки Соблен, засуджений на досмертну в'язницю за шпигунство в користь Совєтського Союзу, втік був минулого місяця до Ізраїлю. Про рішення британського уряду сповістив Палату Громад секретар внутрішніх справ Великої Британії Генрі Брук в четвер дня 2 серпня. Він заявив, що Соблен не заслуговує на уділення йому азилю, бо він є засудженим шпигуном і втікачем перед вироком, що його видав суд демократичної країни після докладного розгляду його вини. В лондонських політичних колах сумніваються, чи ізраїльська летунська лінія відвезе Соблена до ЗДА, бо в Ізраїлі проявилася сильна опозиція проти будь-якої участи в передаванні Соблена в руки американської судової влади. Деякі газети пишуть навіть, що ізраїльський уряд заборонив названій вище летунській лінії відтранспортовувати Соблена з Великої Британії до ЗДА. Водночас із цим ізраїльський уряд ствердив, що він не погодиться на приїзд Соблена до Ізраїлю.

Кентерберійський архиєпископ вимагає більшої свободи для Православної Церкви в СССР

Москва. — Кентерберійський архиєпископ Артур М. Ремзі, що є головою Англіканської Церкви і перебуває тепер у Совєтському Союзі, як гість московського патріярха Алексія, заявив під час пресової конференції, влаштованої у Москві, що він відбув на Кремлі розмову із заступником совєтського прем'єра Анастасом Мікояном і що темою розмови була справа признання більшої свободи для „Русскої Православної Церкви" в Совєтському Союзі. Кентерберійський архиєпископ домагався в розмові з Мікояном, щоб Православна Церква в СССР мала можливість ширшої виміни інформаціями, делегаціями і студентами богословії з іншими церквами у світі, і щоб створено більші можливості для взаємопорозуміння між релігією і наукою. Архиєпископ пригадав, що Мікоян студіював колись богословію і що він повинен би визнаватися добре в релігійних справах, але на питання одного з журналістів, як зареагував Мікоян на поставлені йому вимоги, архиєпископ мусів ствердити, що він нічого про це не може сказати, бо ж, зрештою, погляди Мікояна на релігію усім добре відомі.

ПРЕЗИДЕНТ ПЕРУ В ЕКЗИЛІ

Колишній президент Перу Мануель Прадо із своєю дружиною під час зупинки його літака в Ню Йорку, звідки він відлетів до Парижу у Франції. Прадо був усунений військовою хунтою із становища президента Перу і, звільнений з ув'язнення, вирішив еміґрувати закордон.

В АЛЬЖИРІ ДОСЯГНЕНО КОМПРОМІСУ; З КІНЦЕМ СЕРПНЯ, МАБУТЬ, ВІДБУДУТЬСЯ ВИБОРИ

АНТАГОНІСТИ БЕНА БЕЛЛІ ПОГОДИЛИСЯ НА ПРОВІДНУ РОЛЮ ПОЛІТИЧНОГО БЮРА, ЙОГО ПРИХИЛЬНИКИ ПІШЛИ НА УСТУПКИ В СПРАВІ ПРОГОЛОШЕННЯ ВИБОРІВ ДО КОНСТИТУАНТИ І МАЙБУТНЬОГО СКЛАДУ ЦЬОГО БЮРА

Альжир. — Криза в альжирському політичному керівництві, що почалася місяць тому, закінчилася в четвер, дня 2-го серпня компромісом у деяких важливіших справах. В політичних колах думають, що це досягнуте порозуміння тільки тимчасове і що існуючі розбіжності виявляться вже незабаром з новою силою. Після бурхливої наради, що в ній взяли участь Мохаммед Кіддер, як репрезентант Бена Беллі, віце-прем'єр Тимчасового Уряду Белькасем Крім і Мохаммед Будіяф разом із їхнім прихильником командантом військової округи в Кабилії, полковником Мохандом Оул Гаджем, і міністер Рабат Бітат, який виступав у ролі посередника між обидвома сторонами, антагоністи Бена Беллі погодилися на керівну ролю політичного бюра в його запропонованому Беном Беллею складі. Це бюро має зайняти місце Альжирського Тимчасового Уряду і воно мало б виконувати ролю і державного і партійно-політичного керівництва. В складі цього семиособового бюра є крім Бена Беллі ще чотири його прихильники. Два останні, Будіяф і Аїт „Ахмед" — це опоненти Бена Беллі. З другого боку, група Беллі пішла на вимагані їхніми опонентами, Крімом і Будіяфом, уступки. Вона погодилася на відбуття виборів з кінцем серпня ц. р., встановляючи як правдоподібну їх дату день 27 серпня, і дала свою згоду на те, що політичне бюро має керувати альжирською державою й альжирським націоналістичним рухом тільки тимчасово і що найдалі до тижня після виборів Національна Рада Альжирської Революції, яка є найвищим органом незалежницького руху, мала б узяти під розгляд склад політичного бюра і перевести в нім потрібні зміни. Кідер, як репрезентант Бена Беллі, настоював спочатку на тому, що дату виборів до конституанти має визначити політичне бюро й обороняв погляд, що склад політичного бюра не має бути узалежнений від його ратифікації Національною Радою. Спір щодо цих справ між представниками обидвох антагоністичних сторін загострився був під час наради до тієї міри, що заіснувала загроза розбиття переговорів. Усунено цю загрозу викликанням для участи в розмовах Рабата Бітата, міністра Тимчасового Уряду, який відіграв в дальшому успішно ролю посередника і довів до компромісу. В політичних колах передбачають, що вже найближчими днями до Альжиру прибуде Бен Белля й інші члени політичного бюра, але сумніваються в тому, щоб це бюро могло почати свою діяльність в повному складі, бо другий опонент Бена Беллі в ньому Аїт-Ахмед відмовився входити в склад бюра і виїхав закордон. Негайно після зустрічі з Кідером віце-прем'єр Будіяф з полковником Гаджем виїхали до Парижу, щоб намовити альжирських провідників, які там перебувають, до згоди на встановлений в Альжирі компроміс.

Арґентинська поліція здушує робітничі заворушення з допомогою газових бомб

Буенос Айрес. — В південній частині цієї столиці Арґентини виникли в середу, 1-го серпня, у зв'язку із страйком Генеральної Конфедерації Праці протиурядові робітничі заворушення, що їх поліція була примушена здушувати з допомогою слізного газу і гумових палиць. Заворушення були дуже бурхливі і поліція тільки з трудом могла встановити знову порядок у місті, хоч і не відвернула цим загрози дальших демонстрацій і походів. Найбурхливішого вияву досягли ці заворушення біля будинку Конфедерації Праці, де зібралося понад 1.500 страйкуючих робітників, які обкидували поліцію камінням і цеглою. Протягом семи хвилин поліція кидала газові бомби, щоб розігнати демонстрантів слізним газом. Крім того вона обливала учасників заворушень пофарбованою водою, щоб потім могти виловлювати учасників демонстрацій по вулицях і площах міста. Уряд обвинувачує теж страйкарів у спричиненні кількох бомбових атентатів, спрямованих проти водіїв автобусів, які відмовились приєднатися до зорганізованого Генеральною Конфедерацією Праці 48-годинного страйку, в якому бере участь 300.000 робітників і внаслідок якого припинили працю майже всі підприємства важкої індустрії. Для втримання порядку уряд змобілізував 80.000 поліції і війська. Працюють тільки телефони, кіна і банки. Генеральна Конфедерація Праці, яка зорганізувала страйк, находиться під впливом прихильників Перона.

В АМЕРИЦІ

- **В Кейп Канаверал** на Флориді — група італійських летунів, спеціяльно присланих до ЗДА, перевела спробу випущення американської далекосяжної ракети „Юпітер". Відбулося це випущення в рамцях вишколу збройних сил НАТО в оперуванні ракетною зброєю.
- **Протягом місяця серпня** будуть звільнені із військової служби 145.000 резервістів і вояків Національної Гвардії, покликаних до війська минулого року у зв'язку з Берлінською кризою. В середу, дня 1 серпня було звільнено 8.343 офіцерів і вояків.
- **Колишній президент Перу Мануель Прадо,** що був усунений військовою хунтою дня 18 липня ц. р. із становища президента й ув'язнений на воєнному кораблі, виїхав після свого звільнення з ув'язнення в середу дня 1 серпня разом із своєю жінкою, до Парижу у тюрмі. Під час встановлювання Прадо зупинився був на Міжнародному летовищі в Ню Йорку, де його вітав Едвін М. Мартін, асистент державного секретаря ЗДА для міжамериканських справ, передаючи йому щире привітання від президента Кеннеді.
- **До ЗДА прибуде восени** цього року чоловік королеви Єлисавети II-ої, князь Філіпп. Він буде очолювати делеґацію Британського коммонвелту на конференції Світового Англомовного Союзу, яка відбудеться в днях 12-16 листопада у Сан Франсіско.
- **В головній в'язниці в Гавані на Кубі** відбулися в середу дня 1 серпня ц. р. заворушення в'язнів, які протестували проти харчових умовин в цій тюрмі. Під час встелювання „порядку" згинули від куль кастрівських міліціонерів чотири в'язні й один важко поранений перебуває у критичному стані.

У СВІТІ

- **Із Сайґону** в Південному В'єтнамі повідомляють, що в місті Тан Ан ув'язнено команданта збройної самооборони у провінції Лонґ Ан Нґуєна Ван Тієна. Виявилося, що Нґуєн Ван Тієн був агентом в'єтконґівських комуністичних партизанів і допомагав їм в інфільтрації Південного В'єтнаму.
- **Тисячі південних корейців** відвідали влаштовану у Сеулі виставку із показом космічної кабіни „Дружба 7", що нею полковник Гленн відбув подорож в орбіті навколо Землі.
- **В англійському місті Доллі** гривають уже п'ятий день антинеґритянські демонстрації. Юрба білих демонстрантів загрожує наїздом на доми неґрів, прибулих недавно із Західньої Індії. Охороняє життя неґрів і їх доми перед знищенням місцева поліція з допомогою поліційних собак.
- **На президента Гани Кваме Нкрумага** довершено увечері дня 1 серпня бомбового атентату. Відбувся цей атентат під час переїзду Нкрумаха автом через одно із сіл в Північній Гані. У висліді атентату було вбитих 2 особи і 60 було поранених. Кинено бомбу в той час, як Нкрумаг вийшов з авта і почав вітатися з юрбою селян, що вийшли йому назустріч. Ганська поліція шукає за спричинниками атентату й ув'язнила 25 осіб.
- **В одному із таборів на Криму** совєтська міліція відібрала від членів американської групи ІМКА, що бере участь в совєтських таборах молоді, надруковані у ЗДА брошурки з відповідями на евентуальні запити совєтських громадян про Америку. Совєти твердять, що це були антисовєтські публікації, суперечні постановам про культурну виміну.
- **Французький прем'єр Помпіду** висловив сподівання, що ситуація в Альжирі устабілізується вже восени цього року і більшість з-поміж альжирських втікачів зможе вернутися до своїх домів і підприємств.
- **Під час нарад спільного американсько - японського комітету для справ оборони і безпеки** представники ЗДА і Японії погодилися відбувати кожного півроку консультативні наради мілітарних проводів обидвох держав.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J

Виборчі гасла

Сенатор Беррі Голдвотер, один із лідерів Республіканської партії та потенціяльних її кандидатів на президента в найближчих президентських виборах, минулого тижня заявив у Крайовому клюбі преси у Вашингтоні, що виборча кампанія в цьому році обертатиметься головно довкола проблем крайової економіки. Він пригадав, що Демократична партія гостро критикувала уряд президента Д. Д. Айзенгавера за нібито занепад економічного життя в Америці і обіцяла його могутній здвиг після того, як у Білому Домі засяде демократичний президент. Проте, твердив сенатор Б. Голдвотер, „за півтора року, що минули після виборів, наша хода сповільнилась до черепашиної, тоді як Европа і решта світу економічно процвітають". Сенатор Голдвотер є головою Комісії для виборчої кампанії республіканців і тому його заввага про характер тієї кампанії, безумовно, авторитетні, якщо йде про Республіканську партію. На тій самій пресовій конференції сен. Голдвотер висловив стурбованість, чи новий голова шефів об'єднаних штабів, ген. Максвелл Тейлор, прихильник т. зв. стратегії конвенціональної зброї, не захоче обмежити значення стратегічної летунської команди, як тієї могутньої зброї, що стримує Москву від нової агресії. Однак, сенатор Голдвотер нічого не говорив про ділянку закордонної політики, і це вказує на те, що Республіканська партія не хоче цю ділянку втягати до публічної передвиборчої полеміки.

Недавно чули ми від самого президента Кеннеді, що Демократична партія повинна висунути, як головне виборче гасло, суспільно - допомогові справи, зокрема провалений в Конгресі закон про медичну допомогу старшим громадянам. Президент гостро критикував республіканців за їх опозиційне відношення до того законопроєкту і взагалі до проблем суспільної опіки, до суспільних реформ. З цього виступу Президента можна здогадуватись, що в осінніх виборах Демократична партія задумує вжити свого давнього, постійного і для широких мас найбільш переконливого аргументу: що демократи є „партією працюючого народу", а республіканці „партією багатіїв".

У заявах обох сторін є зерно правди. Правдою є, що роблені президентом Кеннеді твердження, що після приходу до влади він виведе країну на шлях нового могутнього господарського розвитку і піднесе добробут всіх громадян, ще й досі не вийшли із стадії передвиборчих обіцянок; бо в господарстві країни та в добробуті населення не зайшли жадні основні зміни в порівнянні із станом, який існував за президента Айзенгавера. Немає також більших виглядів на те, щоб ситуація змінилася в короткому часі, як це виказують хоч бо теперішні дебати в Конгресі. Але правдою є і те, що найслабшою стороною Республіканської партії є її відношення до суспільної опіки. Хоч суспільні реформи, переведені за Ф. Д. Рузвелта, навіть дещо поширилися за республіканського уряду Айзенгавера, проте, наприклад, головна роля республіканських законодавців у відкиненні законопроєкту про медичну опіку для старших осіб у рямцях загальної Суспільної Служби, кинула погане світло на зрозуміння тією партією потреб незаможних людей.

Як згадано, закордонно - політичні справи нібито не гратимуть першої ролі в найближчій виборчій кампанії. Але вони напевне виринуть. Вони становлять радше мінусову позицію в півторарічному балянсі урядування Дж. Ф. Кеннеді. Попереднє, за Д. Д. Айзенгавера, нехтування визвольними рухами уярмлених комуністами народів продовжується без змін, якщо вже не збільшується за Дж. Ф. Кеннеді. Добре було б у передвиборчому періоді звернути увагу на цю болючу справу.

Поразка Маркса і Леніна

Нікіта Хрущов і очолювана ним московська централя світового комунізму, що виступає під фірмою Комуністичної партії Совєтського Союзу, започаткували останнім часом наполегливу, просто скажену кампанію проти Европейської Економічної Спільноти і реалізованої нею системи Спільного Европейського Ринку. Хрущов і його соратники спрямували на цей почин дійсної й успішної міжнародної господарської співпраці всю свою політичну й пропагандивну артилерію, засуджуючи Спільний Ринок, як „знаряддя західнього імперіялізму", як загрозу для світового миру і безпеки, а то й навіть як джерело майбутнього нуклеарного катаклізму. Комуністична кампанія проти Европейського Спільного Ринку проявляється не тільки у заявах Хрущова та його сатрапів. Виступаючи з вимогою скликати спеціяльну конференцію Об'єднаних Націй, що мала б міжнародною протидією припинити діяльність Европейської Економічної Спільноти і зліквідувати її Спільний Ринок, Москва водночас кинулася організувати свою економічну спільноту і свій спільний ринок. Використовуючи рамці зорганізованої нею Ради Економічної Взаємодопомоги, так званого Комекону, кремлівські самодержці наказали членам цієї Ради створити спеціяльний виконний комітет і приспішити „координацію" дій усіх сателітних господарств під одностайним керівництвом Москви. Широку акцію проти Спільного Ринку повели большевики і на дипломатичному полі, намагаючись пересварити членів Европейської Економічної Спільноти, відстрашити від неї потенціяльних членів і докладаючи всіх зусиль, щоб унеможливити чи хоч би відтягнути членство Великої Британії в цій спільноті.

Увесь той гарячковий і галасливий похід на знищення Европейського Спільного Ринку, чи бодай його захитання, доводить, що існування цього ринку є не тільки приповідковою сіллю в оці червоного Кремлю. Европейський Спільний Ринок своєю дією і її ефективними вислідами вдаряє в совєтську комуністичну систему, захитує підвалини її існування, передусім тим, що в самій таки основі заперечує вчення Маркса і Леніна про неминучий розклад капіталізму внаслідок взаємної боротьби між окремими капіталістичними державами й економічної конкуренції. Успіхи Европейського Спільного Ринку доводять з усією переконливістю, що капіталістичні держави можуть цілком добре співпрацювати між собою в господарській ділянці і що конкуренція між ними не мусить приводити їх до збройних зударів і воєн. З другого боку, успіхи економічної співпраці західньоевропейських держав, як також досягнення ЗДА і Японії в цьому напрямку, показали, що з овочів капіталістичної продукції користають щодалі ширші кола населення, що їх життьовий стандарт і добробут постійно зростають. Це теж захитує і заперечує в основному твердження Маркса й Леніна про неминучість поглиблення злиднів і нужди населення в капіталістичних умовах, у висліді чого мусить прийти пролетарська революція і знищення капіталізму. У зустрічі із наявною тепер в західньоевропейських країнах дійсністю всі ці марксо - ленінські догми і пророцтва виявилися фальшивими. Щоб рятувати престиж Маркса - Леніна і зберегти цілими й непорушними основні позиції їх учення, комуністичні диктатори намагаються тепер за всяку ціну загальмувати загрозливі для них позитивні процеси в капіталістичному світі, відвернути хід подій у свою користь. Тим більше, що нині під загрозою краху опинилися не капіталістичні господарства, але ж таки сама комуністична економіка і вся побудова комунізму в Совєтському Союзі і в інших країнах совєтського бльоку, в яких комуністам не повелося розв'язати найосновніших проблем господарства, хоч би таких, як забезпечення населення харчами.

ОБЛУДНІСТЬ МОСКВИ

6 і 7 липня ц. р. у Вінніпегу з успіхом пройшов Сьомий Конгрес Українців Канади, об'єднаних у Комітеті Українців Канади (КУК), що його очолює о. д-р Василь Кушнір. На цей Конгрес прибув з дружиною прем'єр держави, Джан Діфенбейкер, який виступив з промовою, а також мав довгу розмову з представниками КУК. Уся праця Конгресу відбувалася у Вінніпегу, де посадником міста є канадієць українського роду, п. С. Дзюба, і де велично підноситься пам'ятник духовому провідникові українського народу — Тарасові Шевченкові.

Таке тло подій, на які відразу зареагувала Москва.

Крім кількох брутальних заміток у поточній пресі, кремлівський імперський уряд увесь свій гнів вилив чужими устами (метода, до якої Москва часто вдавалася і в минулому): у недільному додатку до „Известий", що виходить теж у Москві, з'явилася 14-го липня велика стаття якогось „канадця" Джона Віра. Ця стаття називається, у перекладі з російської мови: „Погляньте на свій город, пане Діфенбейкер!"

Приязнь прем'єра Канади Дж. Діфенбейкера і його уряду до поневолених народів, у тому числі й українського — загальновідома. Його виступ в Об'єднаних Націях у справі поневоленої України, Білоруси, балтійських держав — і досі викликає в Кремлі приступи білої гарячки. Новий виступ прем'єра Канади на Українському Конгресі, як і його обіцянка знову порушити питання московського колоніялізму, підвищили в Москві температуру на ще кілька ступнів.

На сторінці 16-ій тієї газети сказано: „Агентство друку „Новини" звернулося до відомого канадійського публіциста Джона Віра з проханням прокоментувати заяву пана Діфенбейкера про те, що він збирається внести резолюцію про „радянський колоніялізм" на розгляд наступної сесії Генеральної Асамблеї ОН".

Як же коментує цю заяву Джон Вір, тобто Москва?

Джон Вір твердить, що ніякого колоніялізму в СССР і сателітних країнах немає, бо, мовляв, усі ті „нації вже користуються правом на самовизначення, в противному разі вони не були б республіками". Таке пояснення національної проблеми може задовольнити хіба лише людей типу самого Віра.

Далі Д. Вір пише: „Пан Діфенбейкер, звичайно, хоче відділення союзних республік від СССР (не від Росії, а від... СССР! — ЛП). Але самоопреділення означає, що народи цих республік самі вирішують: ввійти їм чи не ввійти в ту чи іншу конфедерацію нарівні з іншими".

Недавно в „Свободі" було саме на тему „рівности" народів у СССР кілька статтей з документальними даними; з них ми виразно бачили, що, наприклад, Україна зведена Москвою в Совєтському Союзі до ролі колонії, що Україну посилено русифікують, що український народ економічно обкраданий саме тим колоніяльним центром, якого безуспішно береться захищати заокеанський Вір.

Згадуючи про Україну та Закавказзя, Вір твердить, що народи тих країн „вирішили приєднатися до Росії та інших суверенних народів і створити СССР". А Фінляндія і Польща, мовляв, не забажали входити — і їм така можливість „була немедленно предоставлена"... Яка ідилія! І рівночасно, яке цинічне фальшування історії!

Отак „пояснивши" загарбницьку політику червоної Росії, Дж. Вір стає в позу адвоката і починає в совєтській газеті закидати канадійському урядові, що нібито в Канаді погано живеться ескімосам та індіянам. А вже особливо нападає він на прем'єра Діфенбейкера за те, що й досі деякі комуністичні прихвосні не змогли одержати в Канаді громадянства. Далі Вір виливає помиї на свою ж країну, Канаду, в ім'я оборони „морального права" Москви... на колоніялізм.

Канада — відносно молода держава. Не все в ній усталковане так, як в державах давніх. Але це проблеми канадійського народу, а не московської газети та її заокеанського дописувача. Колишня британська колонія Канада йде мілевими кроками вперед до остаточного впорядкування своєї власної долі. Канада — країна прогресу.

Тим часом, коли Франція та інші держави приспішено звільняються від решток колоній, коли в Африці постають нові держави, коли останні колонії на Заході вже вишивають свої самостійницькі державницькі прапори (інколи кров'ю, бо чи ж не кров'ю вишивала їх УПА, двадцятиріччя від часу створення якої цього року ми відзначаємо) — московський спрут ще тримає в своїх лабетах нашу Батьківщину та інші країни. У Москві нічого не змінилося від часів Грозного. І Джон Вір домагається з-за океану затримувати той стан нестерпного закостеніння, стає в позицію ключника останньої в'язниці народів! А того, хто в ім'я християнізму, прогресу й гуманізму виступає проти московського колоніялізму — прем'єра канадійського уряду Джана Діфенбейкера — того заокеанський імперський ключник намагається очорнити.

Сподіваємось, що виступ на Генеральній Асамблеї прем'єра Дж. Діфенбейкера — в обороні поневолених народів — таки відбудеться. Готуймось і ми до цього відповідно. Як саме — це справа Українського Конгресового Комітету Америки і Комітету Українців Канади. Ми ж дамо їм всю можливу підтримку.

Леонід Полтава

ЩАСЛИВИЙ ВИПАДОК

Йому було вісім десятків
Тяжко згорьованих літ.
Він досить за вісім десятків
На білий наглядівся світ.

А щоб не було замало
Тієї життьової гри, —
Ще й навпіл хрести
розламали
Холодні осінні вітри...

А все-таки був і у нього
Випадок щасливий один:
Умер він за тиждень
до звістки,
Що в битві загинув син.

Ліна КОСТЕНКО

„БОГ НАМ ПРИБІЖИЩЕ І СИЛА..."

Проповідь Митрополита Кир Амврозія, ЧСВВ, після Соборної Архиєрейської Служби Божої у Вінніпегу дня 1 липня 1962

Здається, що в наших часах ніщо не є таке популярне як сила. Силу м'язів манifестують свою могутність. Цю атлети і боксери в боротьбі. На фізичній силі держави будують свою могутність. Цю силу індустріяльні заводи запрягли до праці. Про силу, надто атомову енергію, заговорили фізики, хеміки, астрономи і вчені природознавці. І поправді, це двадцяте століття можна назвати віком сили, але також не можна закрити гіркої правди, що це століття перейде в історію як вік поневолення і переслідування, як вік насильства і руїни, як вік жорстокости і терору, бо цю силу надуживали і надуживають деякі могутні цього світу, ігноруючи Вищу Силу Бога, що є творцем всякої сили фізичної і духової.

Всі ці вікові закони природи, що про них донедавна природознавці не знали, а про багато ще не знають, Бог творив без участи і найменшого впливу людей, одначе вжиток і аплікацію залишив свобідній людській волі після норми Божих законів. Однак людина без Божих законів неначе той осліплений Самсон, може спричинити знищення людського роду. Отже до розв'язки людських проблем не вистачає тільки фізичної сили, але треба духової моральної сили, яку Син Божий приніс з неба на землю. Бого-чоловік Ісус Христос був і є суверенним Володарем тих сил природних і надприродних. Хоч Христос Господь своє Божество заслонив людською природою, то небо звістило Його прихід.

Під час Його приходу на світ особливіша зоря сповіщала Його Різдво, а небесні янголи величали Його прихід похвальною піснею: „Слава на висотах Богові, а на землі мир, між людьми доброї волі" (Лк. 2:14). Ні одному з володарів цього світу при народженні не служили ані небесні зорі, ані Божі янголи. Будучи маленьким Дитятем, Христос Господь знівечив всі злобні пляни Ірода добровільним переселенням на чужину. Свою Божественну силу і могутність Христос Господь об'явив під час своєї апостольської праці, уздоровляючи чудесно хворих, сліпих, прокажених, паралітиків та воскрешаючи із мертвих сина вдови, дочку Яіра, Лазаря та інших. Христос Господь могутнім словом успокоїв бурю на морі. Не було таких могутніх володарів, щоб вітри, море і природа слухали їх так, як Христа Господа. Проявляючи свою Божеську силу, Христос підкреслив ціль свого післанництва, кажучи: „Мені дана всяка влада на небі і на землі. Ідіть же навчайте всі народи" (Мат. 28:18).

Щоб продовжати апостольську працю, Христос бажав залишитися у своїй Церкві не тільки в її початках з апостолами, але по всі часи зі всіми людьми. Це чітко підкреслював Божественний Спаситель, кажучи: „Не зоставлю вас сиротами" (Ів. 15:19). „Я з вами по всі дні до кінця віку" (Мат. 28:20). І справді Син Божий довершив своєї обітниці в надзвичайний спосіб. Цей Бого-чоловік, що вчинив багато чудес, цей Месія, що в Кані Галилейській перетворив воду у вино, а на відлюднім місці чудесним розмноженням хліба накормив тисячі народу, установив Пресв. Евхаристію на Тайній Вечері, перетворивши хліб у своє Тіло, а вино у свою Кров (Мат. 26:26) й поручив своїм апостолам і учням та їхнім наслідникам єпископам і священикам продовжати цю велику Тайну Любови по всі часи, кажучи: „Це чиніть на спомин про мене" (Лк. 22:19).

Христові апостоли, наділені Христовою властю і дарами Св. Духа, пішли в світ і приєднували для Евхаристійного Ісуса людей різних народів. І ця Христова Церква, що в початках мала тільки 12 членів, сьогодні числить 450 мільйонів тільки самих християн католиків. Ось тут є очевидна сила Божої ласки, яка з'єднує людей не насильством, але любов'ю. „Бог нам прибіжище і сила" — (Пс. 45:2).

З нагоди цього Евхаристійного Конгресу мило нам підкреслити, що вже одна тисяча років минає, як Евхаристійний Ісус почав відбирати поклін від наших князів, бояр та народу на рідних українських землях. Ще про Канаду й Америку ніхто не знав, а це гостинне місто Вінніпег було пустинею, як наші українські предки віддавали честь Евхаристійному Ісусові в Києві на Україні. І Господь Ісус Христос благословив наш нарід, давав йому силу перебути все горе і терпіння, які зустрічали його впродовж нашої історії. І це для нас радісний факт, що належимо до народу, який вже тисячу років почитає Евхаристійного Ісуса, бо приналежність наша до Христової Церкви, де Евхаристійний Ісус є осередком, стала нашою твердинею, остоєю і силою також на еміграції. Хоч могучі цього світу забули про наш український нарід, але Христос Господь про нього не забув. Божественний Спаситель через своїх Намісників Папів Римських в останніх роках подбав про духовний провід для Українців Католиків в Канаді, в Австралії, Англії, Аргентині, Бразилії, Франції, Італії, Німеччині, Югославії та З'єдинених Державах, творячи українські католицькі митрополії, епархії, екзархії, апостольські візитатури, призначуючи для них єрархів, що є синами української католицької Церкви і українського народу. Як величаво променює свята правда, що Христос наша сила. За цей розквіт Української Католицької Церкви на еміграції, де її члени поселилися, в глибокій покорі висказуємо нашу вдячність Евхаристійному Ісусові і Святій Апостольській Столиці.

Хоч нинішній день є великим Евхаристійним торжеством для українців католиків у вільному світі, одначе наша радість не є повна, бо між нами бракує нашого українського католицького Первоєрарха Львівського Митрополита Кир Йосифа Сліпого, що мучиться в большевицькій неволі за вірність Евхарис-

(Продовження на 3-ій стор.)

У СВІТІ ЧИТАЧА

Новий твір М. Понеділка

Ще рік-два, і прийдеться відмітити знаменну дату 20-річчя існування нової еміграції, що в неспокійні роки 1943-44 покинула рідні землі. Прийде пора робити підсумки осягів цієї еміграції в різних ділянках. Якщо йдеться про літературу, то вже сьогодні можна сказати, що старші бояри нашого письменства виконанали чимале завдання, щоб утвердити в мистецькій формі часи большевицького лихоліття і записати події, про які навіть неможливо згадати письменникам в Україні. Поетичні й прозові твори Т. Осьмачки, В. Барки, В. Чапленка, І. Багряного, Д. Гуменної, Олени Звичайної, Ольги Мак, Л. Коваленко, А. Галана і ін. виповнюють довгу листу надбань цілого покоління.

Для майбутнього дослідника, мабуть, найцікавіші твори молодшого покоління письменників, які формувалися світоглядово повністю в совєтській дійсності, а потім, опинившись у вільному світі, змалювали цю дійсність на свій лад, винісши їй ще важчий присуд. Імен серед цього покоління багато, але, на жаль, тільки дехто з молодших як от Л. Полтава, Я. Славутич, проявляє оживлену літературну, журналістичну й наукову діяльність, а в загальному якісь трагічні нотки проявляються в долі цього покоління, і не говорить воно на повен голос. Помер рано талановитий новеліст В. Русальський. Трагічно урвалася нитка життя поета М. Ситника. Рідко озиваються останніми роками О. Веретенченко, П. Карпенко - Криниця, Б. Олександрів. Гірка доля антиподів припала В. Онуфрієнкові, Є. Гаранові в далекій Австралії. Замовк чи не найкращий еміграційний новеліст Ол. Смотрич. Мало що дає знати про себе Л. Лиман, мабуть спутаний надмірно самокритицизмом і вимогливістю до себе. Ювелір форми Ол. Ізарський проявляється передусім як літературний критик.

Микола Понеділок — найпопулярніша постать з цієї молодої ґенерації. Як член акторської групи Й. Гірняка почав свій творчий шлях в драматичній літературі, перекладній і оригінальній. Потім дав знати про себе як сатирик (капітальна перерібка „За двома зайцями") та як темпераментний журналіст („Листи до Полтавки"). Найбільшу популярність принесли йому його гуморески з підсовєтського й еміґрантського побуту („Вітаміни", „Соборний борщ").

Останній твір М. Понеділка „Говорить лише поле" у виданні В-ва „Гомін України", Торонто, з багатьма оригінальними ілюстраціями нашої відомої малярки Г. Мазепи, буде для читача несподіванкою. Перед нами новий Понеділок — лірик, оповідач трагічних історій. Є очевидним, що тематика останньої збірки визначила її стиль. Це тематика про розгром українського села, а зокрема про голод тридцять проклятого року. Треба бути вдячним М. Понеділкові, що і він поряд з іншими письменниками дав яркі картини винищування Москвою українського народу. Адже з розмірами цього пляннового народовбивства може рівнятися тільки вигублювання Гітлером жидів у другу світову війну, і тепер, коли навіть дехто з підсовєтських письменників (Ол. Гончар) відважився згадати про цю подію, еміграційні письменники повинні присвятити описові цих подій свій найкращий труд.

В творі М. Понеділка перед очима читача пересуваються трагічні постаті матері, що в голодову катастрофу віддала, рятуючи, дитину в дитбудинок і згодом не може її відобрати, старої баби Гапки, що підбурила бабство розгромити колгосп, нещасної Катрусі, що обгубила серед кладовища, не-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Роман Ільницький

Англо-Франко-Українська Держава в Канаді?

ЗА НОВУ ІДЕОЛОГІЮ НА ПІВНІЧНО-АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

(Дискусійне)

(3)

На ґрунті такої духової розтерзаности почали зароджуватись сумніви в доцільність старих ідеалів. Як отруя, ширився усвідомлений або й підсвідомий сумнів:

Пощо нам українські товариства?

Чи не на те ми створили їх, щоб через них затримати еміґрантів для України? Але як тепер, коли повороту до неї немає — навіщо нам вони?

Пощо українська мова?

Чи не на те ми зберігали її, щоб колись, як прийде той благословенний день, розмовляти нею в Україні? Але тепер, коли залишаємось тут назавжди, на цілі покоління, навіщо вона нам, а тим більше нашим дітям?

Пощо зберігати тут українство загалом, коли України тут і так не збудуєш?

На ці питання, що часом сичать гадюкою спокуси, а часом кричать криком розпачу, ще ніхто з українців не дав відповіді. І тому ті, які чекають на неї і не можуть дочекатися — ідуть врозтіч. Ідуть шляхами, що їх простелюють сумнів і розпука: організоване життя занепадає, українська мова заникає, здібніші люди відходять і стороняться від українського табору; імпрези, збори, віча втрачають всякий сенс.

Люди не мають ідеології, не мають у що вірити, не мають чим захоплюватися. На місце ідеалів напоситься долляр, матерія, авто, телевізія. Суспільність опановує „ідея" ситого життя.

І як у таких обставинах може не прийти думка про етнічну асиміляцію? Логіка її дуже проста: коли не Україна, то Канада і Америка! Десь жити ж і влаштуватися мусимо! Хай кожний із нас стане одним із 185 мільйонів американців або одним із 18 мільйонів канадійців, і тим справа буде розв'язана...

Як вище вже сказано, так думає не тільки українська людина з вулиці, але й українська провідна верства в Америці і в Канаді. І це її і тільки її вина, що такий стан духово - політичного капітулянтства поширюється серед українців і нищить їх, як чума. Бо то не маси зрадили інтелігенцію, а інтелігенція зрадила маси через те, що ще й донині не спромоглася відповісти на питання, що голосом безнадійности кричить у серцях майже двох мільйонів людей. Це питання таке: що нам, українцям в Америці і в Канаді, робити, коли ми не повертаємось в Україну? І друге: чи сама ідеологія допомоги Україні врятує українські покоління?

Народні маси є такими, якою є їх провідна верства. Коли провідна верства є примітивна, то примітивними і нерозумними є й народні маси; коли провід м'який і нерішучий, то такими є й маси; коли провідні кола ставлять своїм ідеалом матерію і золотого тільця, тоді й маси розперезано гукають: хліба і забав! Але коли провід є розумний, ідейний і динамічний, то героїчними і великими є також народні маси.

Трагедія нашого життя в тому, що наша провідна верства в Америці і в Канаді, втративши старі ідеали, не зуміла поставити на їх місце таких, що відповідали б духові і обставинам, в яких ми опинилися на цьому континенті. Щойно тепер, після довгих літ перебування на цій півкулі, підносяться з випарів наших розчарувань і болячих втрат думки, які мають відповісти на питання: що нам робити, коли ми не повертаємось в Україну?

3. Суспільність, що хоче жити вічно

Відповідаючи на це історичної ваги питання, українська громада має сказати собі, що їй не по дорозі ані з проваленою, нереальною еміґрантською концепцією, ані з капітулянтською, пігмейською програмою асиміляції. Вона — щоб жити — мусить також критичніше поставитися до своєї офіційної ідеології допомоги Україні і доповнити її новими елементами місцевого життя. Або іншими словами: українська громада, не вертаючись в Україну, має поставити перед собою такі завдання на північно - американському континенті, які дали б їй життя вічне в рамах американського та канадійського народів. І в зв'язку з тим вона має відсунути етнічну асиміляцію не на одну чи на дві ґенерації, а назавжди. Вона має вкладати свою енерґію в розбудову українського життя не з десператською думкою, що й так все по якомусь часі пропаде, а з думкою, що наші здобутки будуть збільшуватися з покоління в покоління. А понад усе: ми хочемо входити в канадійське і американське життя не як один на 18 або як один на 185 мільйонів, а одна з кількох національно-етнічних груп Канади і Америки.

них груп Канади і Америки.

Ми відверто кажемо, що в політичному сенсі хочемо стати повноцінними американцями і канадійцями, але так само відверто заявляємо, що хочемо бути американцями і канадійцями з українськими традиціями і з українською культурою. Кажемо, що Канада і Америка є в такій самій мірі українськими, як англійськими, ірляндськими, жидівськими чи німецькими. Відчуваючи співвідповідальність за долю цих країн, заявляємо, що будемо змагатися за впливи на них української культури і українського духа так само, як в шляхетному суперництві за духовий і матеріяльний зміст цих держав перебувають дух і культура англійців, французів, ірляндців тощо. Бажаючи бути добрими американцями і канадійцями, ми не хочемо тим самим перейти в табір англійців, ірляндців, французів чи інших, а хочемо збудувати наш власний табір, сильний і атракційний, у дружній співпраці і шляхетній ревалізації поруч з ними, а не під ними.

Ось схематична відповідь на те, що нам робити, коли ми не повертаємось в Україну, але рішаємось жити тут десятиліттями і віками, підносячи славу українського імени і ширячи впливи українського духа.

Беручи до уваги чисельне відношення українців до всього населення Канади і Америки та враховуючи тенденції внутрішньо - політичного розвитку цих двох країн, треба погодитися з тим, що українські впливи і програмові цілі не можуть бути такі самі і в Канаді і в Америці.

4. Швайцаризація Канади і програма Англо - Франко-Української держави

Отже, зупинімося насамперед на Канаді, і то передусім тому, що все промовляє за те, що майбутнє українців в Канаді буде куди більше, як в Америці.

Тут не місце повторювати елементарні відомості про Канаду і місце українців в її житті. Вистачить пригадати, що вони щодо своєї чисельности займають четверте місце серед етнічних груп Канади, а щодо своєї динаміки і організованости — третє місце. Знаємо також, що українці живуть збитою масою в західніх провінціях Канади і що вони творять там поважний відсоток населення. Манітоба, Саскачеван і Едмонтон, крім українського міського населення, мають поважні українські фармерські терени, де збереглися українська мова, звичаї і обичаї.

„БОГ НАМ ПРИБІЖИЩЕ І СИЛА . . ."

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тійному Ісусові, Католицькій Церкві та українському народові. Сьогодні більше як коли відчуваємо безбожницький наступ на Українську Католицьку Церкву поза залізною заслоною. З достовірних джерел довідуємося, що совєтська влада на українських землях друкує 1,129 часописів різного роду накладом понад 9 мільйонів примірників та анґажує їх до боротьби з християнською релігією. До цієї боротьби совєтська влада вживає весь державний апарат та анґажує кіна, театри, радіо, телевізії, школи, часті збори з відчитами безбожників та книжки. Отже очевидним є, яка нерівна боротьба для нашої Церкви і наших братів на рідних землях, які є позбавлені свободи і права до існування, не маючи засобів ані голосу на свою оборону. Хоч грізна тривога розпростерла крила над нашою Церквою і народом поза залізною заслоною, то в тих невідрадних умовинах життя Евхаристійний Ісус є для наших страждаючих братів моральною силою і твердинею. Сама большевицька влада підкреслює, що на західніх землях України тяжко викорінити християнську релігію, бо українські католицькі священики по відбутті. наложених їм кар далі тайно відправляють Божественні Літургії та підкріпляють своїх вірних Евхаристійним Ісусом.

Аналізуючи теперішні непевні часи, годі збагнути, що майбутні роки принесуть нашій Українській Католицькій Церкві та українській спільноті у вільному світі. Одначе на основі тисячолітнього християнства на Україні та на основі вісімдесятилітнього досвіду наших українських переселенців в Канаді, Америці та інших краях ми можемо бути певні нашого кращого завтра, але під умовою, що будемо будувати наше родинне і громадське життя на сильних основах Христових засад, яких нам слід дотримуватися в нашому щоденному і громадському житті.

У Св. Письмі (2 Кн. Мака. 1:19-20) читаємо, що як ізраїльтяни виходили з Єрусалиму до Персії, тоді їхні священики взяли зі собою вогонь зі жертівника та переховували його, щоб зберегти його для майбутніх поколінь. Подібна історія є зв'язана з українською еміграцією. Також українці, шукаючи притулку у вільному світі, взяли зі собою вогонь християнсько-католицької віри з нашим прегарним обрядом. Тож бережім його, щоб він не вигас в наших домах, в наших родинах, в наших громадах, в наших організаціях і товариствах. Наші українські браття поза залізною заслоною, покривджені сучасною недолею, звертаються до нас, щоб ми зберегли наші релігійні і народні святощі для прийдешніх поколінь.

Якщоб, не дай Боже, наше українське суспільство злегковажило собі Христа з Його святими законами, та й пішло без світла віри, навіщо придалися ті всі заходи, труди, терпіння, турботи, втрата майна у рідному краї, скитання по чужих краях, якщо б тут в цій країні свободи і добробуту занапастили найціннішій скарб, св. віру? Навіщо батьки рятували своїх діточок перед червоним молохом утечею з рідного краю, якщо тут мали б їх втратити для Евхаристійного Ісуса, Церкви і народу? Пощо наша українська молодь, яка не хотіла бути яничаром безбожного комунізму, покидала рідний край, чи на те, щоб тут відчужуватись від своєї Української Католицької Церкви і свого народу? Ні! Не на те українці католики шукали притулку у вільному світі, щоб затратити вогонь святої католицької віри, за яку віддали життя новітні мученики і визнавці Владики: Митроп. А. Шептицький, ЧСВВ, Григорій Хомишин, Йосафат Коциловський, ЧСВВ, Никита Будка, Григорій Лакота, Теодор Ромжа, Павло Гойдич, ЧСВВ, Янко Шімрак, Николай Чарнецький, ЧНІ, Іван Лятишевський і Апостольський Візитатор Петро Вергун та сотки священиків і сотки тисяч вірних. За Христа і Його Церкву під цю пору терпить Митрополит Иосиф Сліпий та Єпископ Василій Гопко з українським католицьким духовенством і народом.

Боже Провидіння запровадило нас сюди до країни свободи і добробуту, щоб ми зберегли цей святий вогонь католицької віри та передали його будучим поколінням. Але також не забуваймо, що життя української спільноти у вільному світі пливе подвійною течією. З одної сторони процвітає жива, християнська католицька віра з численною участю вірних в наших церквах, а з другої сторони нуртують ліберальні течії, які заповідають великі шкоди на полі релігійнім і соціяльнім. Ті люди, ті громади, ті організації, ті товариства, що будували своє життя на засадах Христових, ті устоялись проти затій атеїстичного матеріялізму, видержали повінь морального зіпсуття, не вгнулися перед сильними буревіями ворожої пропаґанди, але залишились вірними Христовій Церкві й Евхаристійному Ісусові.

З другої сторони, як сумно згадувати про тих наших братів, що будували свій дім та своє життя на піску безвірства. Як наближалася повінь безбожних кличів, як прибули ріки вирафінуваного матеріялізму з неморальною літературою, як ударили бунтарські вітри проти Христової Церкви і церковної єдности, ті бідні кволі душі без твердої основи Христових засад і християнської моралі, скоро заломилися, та пропали для Української Католицької Церкви й української спільноти, нічого доброго не залишаючи по собі, хіба гіркий спомин про змарновані таланти. Справджуються Божі слова: „Коли Господь не будує дому, даремно трудяться будівничі" (Пс. 127:1). Релігійного питання не можна полишати на боці, але треба ставити на першому місці в особистому і суспільному житті. Чоловік не є бездушним автоматом індустріяльних заводів, ані матеріялістичним манекіном пролетарської диктатури, але сотворений на образ і подобу Божу та призначений до вищої цілі. Отже всі наші народні і політичні організації повинні будувати своє громадське життя на сильній основі Христових засад, бо Христос наша сила.

Під кінець звертаюся до Вас, мої молоді Друзі. Вам доля призначила перебути свій молодечий вік в різних наукових осередках розлогої Канади. Не бійтеся признаватися до Христа, до своєї Церкви і нашого східнього обряду. Як почуєте від деяких професорів, шкільних товаришів чи інших людей, що під плащиком науки викривляють історію про нашу Церкву і наш нарід, не бійтесь постояти за правду в обороні своєї Церкви і свого народу, що під цю пору мусить переносити болючі удари від ворогів на рідних землях, а також дуже часто від ворожих осібняків в наукових осередках вільного світу. Тут маєте добру нагоду заявити прилюдно свою любов до Христової Церкви і пошану до свого українського народу, з якого ви вийшли. Як сатана через своїх приклонників буде заманювати вас, щоб ви йому поклонились, вирікаючися своєї католицької віри, свого обряду і народу для обіцяних багатств чи посад, то не бійтесь сказати, як Христос сказав: Іди геть, сатано! „Бо що поможе чоловікові, коли б і увесь світ набув, а занапастив єво душу?" (Мат. 16:26). Як побачите, що по наших церквах є мало священиків, то не бійтесь подумати над тим, як помогти своїй Церкві і свому народові. В мистецтві, природознавстві, в науці та в різних професіях можуть нас заступити чужі люди, а в душпастирській праці над вірними Української Католицької Церкви і на народній ниві мусить прийти поміч від нашої молоді, яка хотіла б працювати в рядах нашого духовенства і в рядах наших Чинів і Згромаджень. Від сьогоднішньої посвяти юнаків і юначок залежить наше завтра. Тож не бійтесь дати працю і талани не тільки для добра дочасного, але також для добра вічного! Не бійтесь стати робітниками і робітницями при Евхаристійнім Ісусі.

Колись під час нашого хрещення наші хресні батьки в нашім імені заявили торжественно вірність Христові. Тому годиться, щоб ми, члени Христової Церкви, прилюдно відновили нашу вірність і лояльність Христові. Тож перед маєстатом Евхаристійного Ісуса заявім прилюдно, що ми є вірними синами і дочками святої Католицької Церкви та ревними почитателями Евхаристійного Ісуса, який нам є прибіжище і сила.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЄРАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

1-го ЛИПНЯ 1962-го РОКУ — ВІННІПЕҐ, КАНАДА

Сидять (зліва): Преосв. Ніль Саварин, ЧСВВ, Едмонтон, Канада; ВПреосв. Іван Бучко, Рим, Італія; ВПреосв. Митрополит Максим Германюк, ЧНІ, Вінніпеґ, Канада; ВПреосв. Себастіян Бажіо, Апостольський Делеґат у Канаді; ВПреосв. Митрополит Амвросій Сенишин, ЧСВВ, Філядельфія, Па., ЗДА; ВПреосв. Гавриїл Букатко, Крижевці, Юґославія; Преосв. Ісидор Борецький, Торонто, Канада. Стоять (зліва): Преосв. Августин Горняк, ЧСВВ, Лондон, Англія; Преосв. Андрій Сапеляк, Салез., Арґентина; Преосв. Андрій Роборецький, Саскатун, Канада; Преосв. Иосиф Шмондюк, Стемфорд, ЗДА; Преосв. Ярослав Габро, Шикаґо, ЗДА; Преосв. Іван Прашко, Сидней, Австралія; Преосв. Володимир Малянчук, ЧНІ, Париж, Франція. Нема на знімці Преос. Платона Корниляка, Західня Німеччина, і Преосв. Иосифа Мартинця, ЧСВВ, Бразилія.

Конґрес прихильний до заклику Президента в справі контролі медикаментів

Вашингтон. — В четвер 2-го серпня деякі із законодавців виявили виразну прихильність до заклику президента Кеннеді, висловленого ним на пресовій конференції попереднього дня, та готові признати урядові відповідні повновласті, хоч і не доконче в такій мірі, як це пропонував Президент. Президент висловив своє побажання, щоб Конґрес признав урядові більші повновласті контролювати ці справи адміністраційним порядком, у зв'язку з міжнародною трагедією, яка виникла в результаті пробного вживання медикаменту „Талідомайд", що деформує новородків, якщо його вживають очікуючі матері. Внаслідок вживання того медикаменту, призначення для лікування таких недуг, як безсоння, нервозність, нуди і т.п., вже тисячі дітей в європейських країнах, зокрема в Німеччині, народилися без рук і ніг або в інший спосіб здеформовані. В Америці був досі тільки один випадок такого народження, але не є виключені інші, бо 1,229 американських лікарів мали цей медикамент. В Конґресі є тепер два законопроєкти для урядової контролі над медикаментами в Палаті Репрезентантів, а один в Сенаті. Один з проєктів в Палаті Репрезентантів підтримує уряд, і цей законопроєкт дозволяв би урядові встановляти контролю над стандартом виробу та випробовування медикаментів.

Засуджують за спекуляцію до смертної кари також і в Литві

Москва. — Згідно з повідомленням совєтських газет, видаваних у Литовській ССР, в Ковні, перед кримінальною колеґією Найвищого суду цієї республіки, відбувся процес проти десяти литовських громадян, обвинувачених у спекуляції золотом і чужоземною валютою. Двох із підсудних, Мойсеуса Цукерманаса, як виходить із прізвища, жида, й Антанаса Шакаліса, литовця, засуджено до найвищої міри покарання, значить, на смерть. Усе їхнє майно сконфісковано. Вісьмом іншим підсудним присуджено кари в'язниці від трьох до 15 літ. Між підсудними було дві жінки, із жидівськими прізвищами, і їх покарано в'язницею від 6 до 8 років. Усіх обвинувачено у спекуляціях, що досягали суми трьох мільйонів старих рублів. Мали торгувати вони, починаючи від 1953 року, золотом, чужоземною валютою й іншими цінностями.

Пошта до Білого Дому. Президент Кеннеді дістає більше листів, ніж який-будь президент перед ним. За статистикою його секретаря, за 16 місяців його урядування в Білому Домі він дістав коло двох мільйонів листів. Розбором пошти зайняті 75 урядовців.

Новий твір М. Понеділка

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сучи голодному батькові крадену з кучугури за селом мерзлу картоплю, шевця Величка, що зарізав рідну доню, щоб не стала повією, каліки Олекси, що його женуть в штрафній частині на заміновані поля.

Писати про такі події у веселій формі виключене. Але треба підмітити, що навіть із цих сумних картин прозирає Понеділок сатирик, гуморист. Наприклад, оповідання „Самогубство" має в собі чимало елементів гротеску. І в усіх майже діялогах підсовєтських людей, п'яниць, босоти чи простолюддя відчувається рука гумориста. Ці діялоги з мовним багатством, з гостротою спостереження й вислову, пересипані арґо та вдалими новотворами — це саме давній знайомий читачеві М. Понеділок.

Нарис „Удвох" та більше оповідання „Дорослий" мають у собі найбільше погідного настрою. Це оповідання з дитинства автора. Передати спогади з дитинства свіжо, непідроблено — тайна успіху не-одного письменника. Дякуючи цьому дарував нам, наприклад, О. Довженко перед своєю смертю незвичайну перлину „Зачарована Десна". Таких прикладів безліч. І коли М. Понеділок починає екскурсії в своє дитинство в нарисі „Удвох", трапляються ось такі картини щасливого поєднання думки, ліричної глибини і гумору, як у цьому уривку:

„Марусе, — кажу — я на вулиці читав афішу „Любов фронтовика".

— А що таке любов? — дивується Маруся.

— Любов це ти і я, коли із школи рядочком ідемо.

— Дай мені яблуко! — просить вона.

— Я вже надгриз. Кусай з цього цілісенького боку".

Досконале з цього погляду оповідання „Дорослий". Тут автор дивиться на світ очима малого Володьки і малює переконливі картини наступу безбожницької влади на глибоко віруюче українське село. Дитяче сприймання великих перемін, вірність психологічного малюнку надають оповіданню особливої краси й чару. Вартість оповідання збільшує гумор, досконало проведені сюжетні лінії, опукло зачеркнені характери і пребагата мова, пересипана соковитими приказками та частушками воюючих безбожників.

Можна з певністю сказати що більшість оповідань останньої збірки М. Понеділка, як от хоча б згадане оповідання, залишаться як клясичні картини про тридцяті роки XX сторіччя в Україні, цікаві для читача і за сто років. Ледве чи чого більше бажав би собі кожен письменник.

Ів. Смолій

З НАШИХ БУДНІВ

СПОМИН З СОЮЗІВКИ

Під час останнього „вікенду" на Союзівці я зустрів там чимало добрих приятелів і знайомих з Америки і Канади. Між „американцями" — інж. Аполінарія Осадцу, видатного „думкаря" і архітекта, який особливо вславився тим, що запроєктував величаву католицьку катедру в Гартфорді (її будова коштувала 17 мільйонів долярів!). Так само за його проєктом збудовано на Союзівці новий павільйон і гарну церковцю, — правда, не за 17 мільйонів, — зате ж вона має справжній, старокрайовий дзвін, що в неділю і в свята скликає вірних на Богослуження. Фундатором дзвона є відомий громадянин - піонер пан Мураль з Толідо Огайо, власник підприємства, що перевозить („муфує") цілі будинки, церкви, школи, а навіть криміналі вкупі з в'язнями. Звичайно, такому фахівцеві не штука було „примуфувати" дзвін на Союзівку.

В той час, коли в Рідному Краю дзвони по церквах замовкли, бо червоні супостати не дають дзвонити, тут, на цьому союзовому шматку України, серед чудової гірської природи, голос дзвона вільно лунає, голосить хвалу Богові.

Правда, деколи трапляються при цьому непорозуміння зокрема з тими шановними гостями, які тут нові і вперше почули дзвоніння. Ці непоінформовані особи не знають, в чому справа, чому це раптом, серед лісу, дзвін забамкав: чи він скликає людей на вечерю, чи дзвонить на пожар, чи настала велика потреба вертатись на Україну? . . Дружина нашого редактора і поета, Богдана Кравцева, пані Неоніла, яка живе в сусідстві, в хаті на колесах, таки добре перелякалась, коли одного вечора вдарив дзвін на Всенічне: вона собі подумала, що Союзівка горить!

А Союзівка справді горить! . . Горить, палахкотить кольорами, аж переливається, на картинах нашого мистця - „арґентинця" Миколи Неділка (не мішати з Миколою Понеділком). Мистець Неділко резидує тут ще з ранньої весни і всю красу Блакитних гір переносить на свої полотна.

— Дивна якась людина, — розповідає пан Квас. — Зашиється в лісі, чи на водопадах, на цілий день, забуде за обід та вечерю, і взагалі не приходив би до їдальні, якби не те, що знайшов десь, в кущах, мале, осиротіле котеня, яке тепер кормить, няньчить, носить за пазухою, коли вибирається на малярські ескапади . . .

Гай, гай! Пригадалось мені, як то ще недавно, два - три роки тому, малював Союзівку всіми люблений її вихованець, молодий мистець Влодзьо Бачинський (тепер малює Вічне Місто — Рим, і, як довідуємось, має гарні успіхи в Італії). Наш Влодзьо не мусів „бадеруватися" з котами, як маестро Неділко, йому, пригадую, завжди асистували красні панянки, з яких славиться Союзівка . . . Ба! Але Влодзьові було тоді 20 років! А хто має 20 років, той може повторяти вдень і вночі за Мамою - „Свободою" і „Нема то, як на Союзівці!"

Т. к. с. п.

Всячина

Майбутнє меню. У зв'язку з швидким зростом людности на землі учені передбачають незабаром брак харчових продуктів і потребу шукати нових способів живлення. Передбачають такі нові страви, як зупа з морських водоростей, компот із слимаків тощо. Думають, що до року 2000-го населення на землі буде коло 7 більйонів.

Пам'ятники великим людям. У часах, коли ще жив Сталін, в Москві кружляв анекдот про конкурс на пам'ятник великому російському поетові Пушкінові. Багато подано проєктів, але всі вони були відкинуті. Нарешті один проєкт удостоївся затвердження. Під час урочистого відкриття пам'ятника, коли зняли заслону, натовп побачив величезну фігуру Сталіна з маленьким томиком творів Пушкіна в руках. На п'єдесталі були висічені слова: „Геніяльний русский поет Олександр Пушкін".

В Єгипетській пустелі археологи відкрили стародавнє місто з християнською церквою, збудованою, за їх обрахунками, близько 300-го року нашої ери.

У 2000-му році людина спатиме тільки три години. Англійський доктор М. Пай внаслідок 37-річних спостережень і досліджень твердить, що сучасна людина спить далеко менше, ніж її працури; печерні люди спали багато годин, бо не мали чим світити і не мали що робити в темряві. З розвитком цивілізації і розваг людина потребуватиме ще менше часу на сон.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Зі спорту

„Черник" (Дітройт) — „Львів" (Клівленд) 5:4

Клівлендська зустріч тенісистів місцевого „Львова" з найсильнішою дружиною американсько-канадійської України закінчилася, як і в минулому році, найнижчою поразкою господарів. Цим разом клівлендці замалим не справили сенсації: якби деблььовий запряг Ю. Попель — Ю. Грабець у рішальні хвилини третього рішального сета оперував був своєю випробуваною зброєю, а не вдавався б у показ технічної всебічности, вислід міг звучати відворотно (5:4 замість 4:5).

Але чи такий вислід не був би „занадто добрий" для клівлендців? Фактом є, що вони й надалі не мають не тільки змагуна рівня Левка (віддаєвна повним титулом: інженера Леоніда) Воробкевича, але не мають рівні дітройтчанинові Смалеві (з уваги на екзамени не приїхав на змагання), можливо, навіть Б. Сливці. Молода клівлендська дружина все ще не вспіла виростити власної чолівки — але зате в подвійних грах клівлендці не бояться найсильніших. Згаданий уже „запряг Юрків" (Попель і Грабець) може показатися на люди, при чому Ю. Попель клясично кінчить м'ячі при сітці, а Ю. Грабець довгими швидкими драйвами з форгенду підготовляє йому ґрунт. Якщо останньо названий змагун доробить собі відповідно сильний бекгенд, ми відважимося типувати цю пару на перше місце серед українських деблів Нового Світу.

А сінґлі? Цим разом Клівленд виграв уже два: Андрій Попель, що регулярно доходить до чвертьфіналів американських турнірів у Клівленді, і Раковський Роман (молодший). Характеристично: дітройтські перемоги здобули найстарші змагуни, клівлендські успіхи зробили його наймолодші репрезентанти.

Нотку гумору вніс симпатичний черниківський „різун м'ячів" — М. Миколенко. Цим разом хронікар занотував у нього два найчистіші драйви, при чому перший з них з такою силою, що м'яч просто зник із корту. На жаль, другий загруз у сітці, а тому Миколенко вернувся до своїх випробуваних сіканців.

Табеля технічних вислідів змагань, що відбулися 28 липня ц. р. у Бруксайд-Парку в Клівленді:

Сінґлі — Чоловіки

Дітройт — Клівленд	Сети	Пункти
Л. Воробкевич — Ю. Грабець	6:2, 6:4	1:0
Б. Сливка — Ю. Попель	7:5, 6:2	1:0
З. Коссак — В. Лютий	6:2, 4:6, 6:2	1:0
М. Миколенко — Б. Раковський	6:2, 6:2	1:0
Б. Обухівський — Р. Раковський	6:3, 4:6, 2:6	0:1
Сінґль — Юнаки		
В. Олексієнко — А. Попель	6:1, 2:6, 1:6	0:1
Деблі		
М. Миколенко — Ю. Попель Л. Воробкевич — Ю. Грабець	7:5, 3:6, 9:7	1:0
Б. Сливка — В. Лютий З. Коссак — А. Попель	7:5, 6:8, 4:6	0:1
Б. Обухівський — В. Раковський В. Олексієнко — Р. Раковський	3:6, 4:6	
Кінцевий вислід		5:4

О. Н.

П'ЯТНИЦЯ, 10-го СЕРПНЯ 1962 р.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж. — Місячні Збори Відділу 155 о годині 7-ій веч. в Укр. Нар. Домі в Перт Амбою. Збірка вкладок розпічнеться о год. 6-ій веч. Просимо усіх членів прибути на збори. Уряд.

СУБОТА, 11-го СЕРПНЯ 1962 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Піврічні Збори 204 Відд. в год. 7-ій вечером в залі Народного Дому, 140 Друга Евню, під числом 25. — В. Гасій, секр.

ГЕМТРАМК, Миш. — Місячні Збори Т-ва ім. М. Шашкевича, Відд. 94, в год. 7-ій вечора в залі Укр. Дем. Клюбу при 2376 Грелінґ вулиці. — Управа.

НЮАРК, Н. Дж. — Місячні збори Т-ва ім. М. Шашкевича, Відд. 219, в год. 7-ій веч. при 672 So. 19th Street. — Mary J. Yurow, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Звичайні місячні збори Товариства „Мир", Відд. 324. Прошу прибути і вирівняти біжучі і залеглі вкладки. — І. Струк, секр.

НЕДІЛЯ, 12-го СЕРПНЯ 1962 р.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні Збори Т-ва Запорозька Січ, Відд. 367 в год. 1.30 по полуд. в церковній залі. — Ю. Кушнір, гол; Т. Песко, кас.; В. Попович, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Місячні звичайні збори Т-ва ім. Івана Франка, Відд. 334, в год. 1-ій по полуд. в Народнім Домі при 14 вул. під ч. 2235, кім. 22. Члени обов'язково мусять явитися і відібрати свої дивіденди і вирівняти свої залеглості. — Григорій Демкович, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні Збори С-ва Рож Прес. Богородиці, Відд. 36, в год. 3-ій по пол. в церковній залі під ч. 305, Гудсон Аве. Проситься вирівняти свої вкладки. — За Уряд: А. Стрілець, предс.; К. Ярославсяка, касир; А. Гунька, секр.